SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 105. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 5, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 5-го ЧЕРВНЯ 1990 Ч. 105. РІК XCVII.

УЛЯНА ДЯЧУК СТАЛА ПЕРШОЮ ЖІНКОЮ НА ПОСТІ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА УНСОЮЗУ; 32-га КОНВЕНЦІЯ В БАЛТИМОРІ ЗАКІНЧИЛАСЯ ВИБОРОМ НОВОГО ГОЛОВНОГО УРЯДУ І ВСТАНОВЛЕННЯМ МІЛЬЙОНОВОГО ФОНДУ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

ВИСЛІД ВИБОРІВ НА 32-ІЙ КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ, ЩО ЇХ ПРОГОЛОСИЛА ВИБОРЧА КОМІСІЯ У П'ЯТНИЦЮ ПО ПОЛУДНІ, 1-ГО ЧЕРВНЯ

Головний предсідник: Уляна Дячук — 196
Мирон Куропась — 64
Йосиф Лисогір — 28

Заступник головного предсідника: Нестор Олесницький — 198
Іван Телюк — 64

Директор для Канади: Іван Геврик — 143
Юрій Шимко — 127

Заступниця головного предсідника: Ґльорія Пашен — 170

Головний секретар: Володимир Сохан — 264

Головний касир: Олександер Благітка — 223

Головна Контрольна Комісія:
Василь Пастушок — 190
Степан Гавриш — 150
Анатолій Дорошенко — 172
Василь Дідюк — 158
Тарас Шмаґала — 118

Іван Винник — 113
Іван Флис — 104

Головні радні:
Текля Мороз — 160
Евген Іванців — 155
Рома Гадзевич — 150
Алік Худолій — 133
Анна Дидик-Петренко — 133
Андрій Джула — 117
Анна Ремек — 115
Андрій Кейбіда — 112
Гелен Олек-Скотт — 103
Володимир Квас — 102
Володимир Корчинський — 101
Василь Ліщинецький — 96
Павло Дорожинський — 95
Василь Лучків — 90

о. Іван Ващук — 79
Роман Припхан — 76
Роман Куропась — 74
Михайло Сорока — 74
Михайло Снігурович — 70

У. Дячук

Балтимор. — Уляна Дячук, довголітній головний касир Укранського Народного Союзу, стала першою жінкою в 96-літній історії цієї найстаршої і найбільшої української організації на пості її головного предсідника у висліді виборів, що відбулись тут у п'ятницю, 1-го червня, в заключному акті шестиденної 32-ої Звичайної Конвенції. У Конвенції в готелі Гаєт Рідженсі взяло участь біля 300 делеґатів та звичайних і почесних членів Головного Уряду.

У кінцевому голосуванні У. Дячук здобула 196 голосів, д-р Мирон Куропась — 64, а Йосип Лисогір — 28. З уваги на те, що два останні кандидати віддали їй свої голоси, У. Дячук була фактично обрана через аклямацію.

Раніший вибір через аклямацію головного секретаря Володимира Сохана і головного касира Олександра Благітки запевняє, що всі три затруднені в Головній Канцелярії члени Головного Екзекутивного Комітету вийшли з рядів працівників УНСоюзу.

На становище заступника головного предсідника делеґати обрали колишнього голову Контрольної Комісії д-ра Нестора Олесницького 198-ма голосами проти проф. Івана Телюка, який отримав 64 голоси. Переобрали делеґати на становище головного директора для Канади мґра Івана Геврика 143-ма голосами проти 127 голосів, що їх здобув голова СКВУ мґр Юрій Шимко, який відтак зрікся їх в користь мґра І. Геврика. Як уже інформовано через аклямацію на заступницю головного предсідника делеґати переобрали Ґльорію Пашен.

До Контрольної Комісії були вибрані колишні головні радані Василь Пастушок (190 голосів), Василь Дідюк (158) і Тарас Шмаґала (118 голосів), а перевибрані Анатолій Дорошенко (172) і Степан Гавриш (150).

На головних радних Конвенція переобрала сім осіб та вибрала сім нових, ідучи в крок з гаслом „Лицем до молоді" (див. висліди голосування). Висліди виборів подали секретарі комісії Степан Чума і Катерина Назарк.

Н. Олесницький

І. Геврик

Ґ. Пашен

В. Сохан

Коли відбувалось голосування перед полуднем, короткі доповіді виголосили Роберт Міллер від Крайового братського конґресу і Френк Баллу, актуарій УНСоюзу.

Під час заключної пополудневої сесії звітували обрані раніше Конвенцією комісії. Комісія секретарських справ, яку очолював Роман Припхан, запропонувала підвищення винагород для організаторів на 18, 14 і 10 відсотків, що й делеґати апробували відношенням голосів 146 проти 62. Секретарська комісія уважає, що праця продавців забезпечення йде пиняво і запропонувала 10 рекомендацій для посилення організаційної активности.

Комісія просьб і скарг, яку очолювала Марія Кульчицька, розділила 60,000 дол. у формі добровільних датків для наукових, культурних, молодечих і інших організацій, які внесли прохання на письмі. Найвищу суму отримав семінар учителів шкіл українознавства — 8,000 дол., який влаштовує кожного літа двотижневі курси на Союзівці.

Фінансова комісія, за яку звітувала Левка Паньків, запропонувала встановлення мільйонового Фонду Допомоги Україні на протязі

О. Благітка

наступних чотирьох років, віддзеркалюючи дух Конвенції у зв'язку із зростаючим відродженням в Україні. Згідно з пропозицією, що її Конвенція однодушно прийняла, вже в першому році поміж конвенціями буде створений фонд в сумі 250,000 дол., до якого УНС виасиґнує 100,000 дол., а відтак поведеться широку кампанію серед членів, щоб вони повернули до фонду свої дивіденди, яких УНСоюз вже в цьому році виплатить на суму 1,5 міл. дол. Це буде повторено в кожному із наступних чотирьох років. Фондом буде адмі-

(Закінчення на стор. 3)

ЗАКІНЧИЛАСЯ ЗУСТРІЧ НА ВЕРШИНАХ

Вашінгтон. — У неділю вранці, 3-го червня, відбулася спільна пресова конференція президента ЗСА Джорджа Буша і совєтського президента-генерального секретаря Міхаїла Горбачова. Нею і закінчилася зустріч на вершинах, яка почалася в четвер, 31-го травня. Оба президенти назвали цю зустріч найбільш успішною в історії зустрічів на вершинах керівників З'єднаних Стейтів і Совєтського Союзу.

Результатом зустрічі було підписання цілого ряду угод і протоколів. Більшість з них були підготовані наперед і їх підписання ні в кого не викликало здивування. До таких угод відноситься договір про часткове зменшення стратегічних озброєнь, знищення більшої частини запасів хемічної зброї, обмін студентами, про співробітництво в ділянці науки і техніки, про поширення повітряного сполучення між двома країнами та інші.

Повною несподіванкою було підписання договору про торгівлю. Ще п'ять днів перед зустріччю на вершинах Дж. Буш заявив, що оскільки Совєтський Союз не прийняв закону про еміґрацію, не може бути й мови про торговельну угоду. Однак у п'ятницю увечорі, коли учасники зустрічі на вершинах, члени американської і совєтської делеґації на переговорах, численні гості і журналісти зібралися у Східній кімнаті Білого Дому, Буш повідомив про домовлення щодо угоди про торгівлю.

Зразу ж були висловлені здогади, що ця угода — наслідок багатогодинних розмов Буша і Ґорбачова сам-на-сам. Судячи з усього, совєтський гість особисто обіцяв американському президентові, що еміґраційний закон буде прийнятий найближчим часом. Він, мабуть, також обіцяв зняти економічну бльокаду Литви і вирішити проблему Прибалтики мирним шляхом. Крім того, Ґорбачов міг висунути як умову для відновлення багаторічного договору про купівлю американського збіжжя обов'язкове підписання договору про торгівлю. Так чи інакше, оба керівники вирішили його підписати.

Всі угоди між Бушем і Ґорбачовим були підписані у Східній кімнаті за історичним столом, за яким міжнародні договори підписуються від 1898 року. Перед підписанням Буш і Ґорбачов обмінялися промовами, і Президент ЗСА, зокрема, сказав: „Ми не в усіх справах прийшли до згоди. Але ми оба визнаємо одну велику істину: світ надто довго чекав, поки завершиться холодна війна".

Серед тих справ, з яких Буш і Ґорбачов не прийшли до згоди, є майбутнє об'єднаної Німеччини. Ні американські офіційні особи, ні совєтські не приховували, що становище двох країн щодо Німеччина все ще розділяє прірва. Совєтський Союз продовжує настоювати на тому, що об'єднана Німеччина провинна стати невтральною державою або ж одночасно членом і НАТО і Варшавського Пакту. Позиція ж ЗСА і союзників зводиться до того, що Німеччина повина залишатися в НАТО. Однак коментатори звертали увагу не стільки на відсутність взаєморозуміння між Бушем і Ґорбачовим про майбутнє Німеччини, скільки на підписаний учасниками зустрічі договір про торгівлю.

Не зважаючи на те, що угода підписана, високопоставлені чиновники Адміністрації Буша кажуть, що Конґрес не буде розглядати справу про його ратифікацію до того часу, поки в Москві не буде прийнятий закон про еміґрацію і не буде позитивно вирішена проблема Литви.

Ґорбачов оголосив, що запросить Буша в СССР, і чиновники Білого Дому повідомили журналістів, що Президент може відвідати Совєтський Союз ще в цьому році.

У понеділок Ґорбачови відвідали Сан Франсіско, де зустрілися з Роналдом Реґеном і його дружиною Ненсі перед відлетом домів.

Вшанували гетьмана Сагайдачного

(УЦІС, М. Осадчий). — У неділю, 22-го квітня, в селі Кульчиці на Самбірщині, звідки родом один з найславніших політичних і військових діячів України гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, з ініціятиви Української Автокефальної Православної Церкви відбулася в міському храмі Архиєрейська Свята Літургія, після якої була Панахида біля символічної могили гетьмана України. Служив святу Літургію та Панахиду Архиєпископ УАПЦ Іоан та 20 священиків. Співав хор Петро-Павлівської церкви зі Львова.

Після Панахиди на майдані, де плянується встановити пам'ятник гетьманові Петрові Сагайдачному та його славному козацтву, відбувся 60-тисячний мітинґ. Виступали гості з Києва і Чернівців, Львова і Дрогобича, з Стрия і Самбора та зі всіх довколишніх сіл. На мітинґу виступили палкі прихильники відродження УАПЦ — диктор українського радіо, член Всеукраїнського Братства Андрія Первозванного Петро Бойко, київський письменник Юрій Хорунжий, голова Всеукраїнського Братства Андрія Первозванного Василь Корчинський, священик Ігор Бурмило, голова громадського комітету спорудження пам'ятника Петрові Сагайдачному Дмитро Кульчицький та братчики Львівського крайового Братства УАПЦ, а також один з творців відновленої УАПЦ о. Володимир Ярема.

Перший внесок на майбутній пам'ятник гетьманові Петрові Сагайдачному зробили жителі села Кульчиці, зібравши 15,000 карбованців.

Свято в селі Кульчиці — на батьківщині гетьмана України — продовжувалося до пізнього вечора цього лагідного весняного дня.

В АМЕРИЦІ

ПО ЦІЛІЙ КРАЇНІ проходять урочисті ґрадуації студентів. На одній з таких градуацій в п'ятницю, 1-го червня, була присутня дружина совєтського президента Раїса Ґорбачова. Вона разом із Барбарою Буш виголосила привітальну промову у Велслі Коледж, Масс. Попереднього дня перша лейді Совєтського Союзу відвідала Дитячий Музей у Вашінґтоні, Конґресову бібліотеку, де відкрила виставку старих російських рукописів. А ввечері на святковій вечері, влаштованій в резиденції Дж. Буша на честь совєтського президента, М. Ґорбачов, Дж. Буш та їх дружини обмінялися дарунками.

ПОЧИНАЮЧИ ВІД НАСТУПНОГО місяця Ню Джерзі Транзіт підвищує вартість квитків за переїзд автобусами та поїздами на 8 відсотків. Ця підвишка повинна зменшити бюджетовий дефіцит компанії, який нараховує 47,8 міл. дол. Н.Дж. Транзіт підвищує вартість своїх служб вже четвертий раз за останні п'ять років. Спеціялісти передбачають, що приблизно 7,650 пасажирів тобто майже три відсотки перестануть користуватися послугами Н.Дж. Транзіт, пересівши до власних автомобілів. Член транспортової ради Ева Лернер-Лем з Тенафлай, Н.Дж. виступила з гростою критикою цієї підвишки: „Це є великою помилкою, подорожіння переїзду. Якщо Мак Дональд має проблеми з продажем Біґ-Маку, він нічого не досягне підвищенчям ціни на нього".

В Торонто відбудеться конференція в справах довкілля

Торонто, Канада. — На засіданні Управи Світової Федерації Українських Інженерних Товариств 21-го квітня устійнено програму наукової конференції „Проблеми занечищення довкілля в Україні".

Конференцію організує СФУІТ у співпраці з факультетом прикладних наук і інженерії та Інститутом вивчення довкілля, університету в Торонто. Конференція відбудеться у приміщеннях Торонтонського університету 20-го жовтня. Організаційний комітет очолюють д-р Ю. Курис, інж. Л. Гевко, д-р М. Горбач та інж. М. Цибульський.

Конференція має за ціль представити жалюгідний стан занечищення довкілля України, як також дати нагоду науковцям з України та Північно-американського континенту обмінятися думками та допомогти науковцям в Україні розв'язати так важливі проблеми.

З докладами виступлять спеціялісти з ділянки екології, вчені з України: академік В. Кухар і д-р І. М. Карп, Академія Наук УССР, та проф. Д. М. Ґродзинський, „Зелений Світ", як також д-р Л. Сандуляк і д-р І. Пенішкевич з Чернівців. З терену Канади беруть участь: проф. П. Г. Джовнс, університет Торонто, д-р Д. А. Чент, президент Управління усунення відпадків в Онтаріо, та д-р Д. Марплс з Едмонтону. Із ЗСА: д-р М. Головатий, директор Школи дослідів довкілля, д-р Б. Боднарук, Департамент енерґетики, д-р Д. Толмазин, Кор інженерів, та Г. О. Петравскас, віцепрезидент компанії Форд.

У програму конференції є також включена дискусійна лава: „Практичні розв'язки для збереження довкілля", у якій виступить сім дискутантів з ЗСА і Канади. Модератором лави буде д-р Є. З. Стахів, Кор інженерів ЗСА.

Конференція закінчиться бенкетом, на якому доповідачем буде проф. П. М. Таланчук, ректор Київського політехнічного інституту.

Додаткові інформації можна отримати від управ Товариств Українських Інженерів в Америці та Канаді, або прямо від СФУІТ: WFUIS, 27 Newell Crt., Toronto, Ont. M9A 4T9 Canada.

Колгоспники Донбасу відмовляються коритися комуністичній владі

Донецьк (Микола Муратов). — Тут 26-го травня, о 8-ій годині відбулися збори мешканців села Павлівка Мар'їнського району, на яких були присутні члени НРУ, УРП, спілки захисту прав людини та ТУМу ім. Т. Г. Шевченка. Як ми вже повідомляли, на зборах розглядалося одне питання — відставка голови місцевого колгоспу Ландаря Олексія Філіповича. Починаючи з 7-го травня колгоспники ніяк не можуть скинути ненависного їм ставленника місцевої парторганізації, якого підтримують вищі партійні, міліційні органи та працівники КҐБ. На прикладі цього села можна уявити всю систему організації місцевої партійно-бюрократичної мафії. Володар примісь кого колгоспу, експлуатуючи селян, постачає в обласний центр свіжі продукти для столу партійної верхівки міста і области, сам живе як пан, а комуністичні лідери його підтримують всілякими засобами і захищають від справедливого гніву експлуатованих народних мас.

Нарешті, 26-го травня ці збори відбулись. Вони тривали до 2-ої години ночі, були присутні 420 членів колгоспу, які вирішили звільнити Ландаря з посади голови колгоспу. Обурені люди пропонували навіть „викинути Ландаря за межі села". Та їх можна зрозуміти: допекли знущання сучасного февдала. Рішення про зняття Ландаря ще повинно бути затверджене „на горі".

У СВІТІ

ПРОВІДНИК ПАЛЕСТИНСЬКОЇ Визвольної Організації Ясир Арафат проголосив, що він є цілком непричетний до нападу палестинських „командос" на ізраїльські пляжі в минулу середу, 30-го травня. Як повідомило Міністерство оборони Ізраїля, перший корабель з терористами був затриманий та здався без бою, але другий з 11-членною залогою досяг берега 18 миль на південь від Тель-Авіву. У висліді жорстокого бою чотири терористи були вбиті, а решту — взято в полон. Полонені палестинці повідомили, що ціллю акції було залякування ізраїльців відкритим терориомом. Відповідальність за акцію несе Фронт національного визволення Палестини, самостійна фракція, яка входить до ПВО на чолі з Абу-Аббасом.

МИНУЛОЇ СЕРЕДИ, 30-го травня, до столиці Чеської та Словацької Федеративної Республіки Праги на дводенну візитну приїхав президент Литовської республіки Витаутас Ляндсберґіс, який зустрівся з президентом Вацлавом Гавелем та міністром зарубіжних справ Їржі Дінсбірґом. В четвер, 31-го травня, В. Ляндсберґіс взяв участь у масовій студентській демонстрації, влаштованій на підтримку незалежности Литви. В інтерв'ю кореспонденту агенції АП Ляндсберґіс сказав: „Ми дуже зворушені тим, що ЧСФР розуміє наші проблеми. Ми можемо відзначити не тільки розуміння, але й ряд політичних ініціятив".

ДЕПУТАТИ НАРОДНОЇ ПАЛАТИ східньонімецького парляменту вирішили минулого тижня створити спеціяльну комісію, яка матиме на меті конфіскацію маєтків компартії НДР та інших прокомуністичних партій та організацій, що існували при колишньому режимові. Закон про створення та діяльність комісії став першим кроком на шляху передачі державної власности до приватних рук. Висліди своєї роботи комісія повинна передати до парляменту вже 3-го червня. Як відомо, 2-го липня відбудеться злиття двох економік Східньої та Західньої Німеччин, а в обігу будуть лише західньонімецькі марки, що стануть валютою об'єднаної Німеччини.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to Svoboda
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Новий лад в Европі, НАТО і Ґорбачов

Найбільшим ударом по Совєтському Союзі і його президентові Ґорбачову був у минулому році упадок східньонімецького комуністичного диктатора Еріха Гонекера та наче автоматична актуалізація з'єднання двох частин Німеччини. Стало ясно, що з'єднана Німеччина стане за числом території, населення і промислового потенціялу потугою, створення якої мусить змінити конфіґурацію сил в Европі. Однаково у Вашінґтоні як і в Москві усвідомили собі цей несподіваний хід подій. Президент Джордж Буш негайно заявив, що Америка збереже свою присутність в Европі безпосередньо і почерез Північно-Атлантійський пакт (НАТО). Міхаїл Ґорбачов спершу противився самому з'єднанню Німеччини і з поставленим перед ним фактом, що німці його не слухатимуть. Канцлер Гельмут Коль сказав Ґорбачову без обиняків: ,,Справа з'єднання Німеччини є справою німців". Але водночас Коль і його міністер закордонних справ Генс Дітріх Геншер старалися осягнути від лідерів вільного світу згоду на з'єднання — і це їм удалося. Буш і Коль погодилися, що з'єднана Німеччина належатиме до НАТО. Відповідальні лідери Польщі, Чехо-Словаччини і Мадярщини признали, що найкращою ґарантією проти відродження німецького аґресивного мілітаризму — це перебування з'єднаної Німеччини у НАТО. Але Ґорбачов був і є рішучим противником такої концепції, не погоджуючися з фактом, що упадок комунізму й усамостійнення шістьох совєтських сателітних країн послабили СССР та автоматично скріпили західній бльок НАТО. Ґорбачов розпачливо старається не допустити до такого ходу подій, якого ніхто і ніщо зупинити і змінити не може.

Напередодні другої з черги конференції на вершинах появилося у відомому журналі ,,Тайм" обширне інтерв'ю з Ґорбачовим. Можна здогадатися, що Кремль зааранжував це свідомо, використавши факт, що ліберальний, але й поважний (понад 4 і півмільйона накладу) журнал знайде відгук у всьому світі. Отож Ґорбачов категорично заявив, що він не погоджується на таку конфіґурацію сил в Европі, щоб провідну ролю грало НАТО. Мовляв, незалежно від того, що тепер говориться про характер НАТО — ця організація є ,,символом минулого", яке — в очах Ґорбачова — було вороже Совєтському Союзові. Ґорбачов знову поновив свою давню пропозицію створення ,,нової Европи" на базі розв'язання НАТО і комуністичного Варшавського пакту. Буш і всі західні лідери цей проєкт змісця відкинули були, як недискусійний. Зрозуміло: нема що ,,ліквідувати" Варшавський пакт, політично-військовий бльок СССР і його сателітів, — бо по суті цей бльок уже перестав існувати. Ні одна з колишніх сателітних країн не визнає вже керівної ролі Москви і всі вони, вибравши демократію, стали орієнтуватися на Захід. Ґорбачов погрожує у тому інтерв'ю у ,,Таймі" що коли президент Буш наполягатиме на членстві з'єднаної Німеччини в НАТО, то він, Ґорбачов пов'яже це з проблемою совєтських наземних військ в Европі. Докладна цифра тих військ ніколи не була оприлюднена. Але вона сягає около 600,000 до 800,000 вояків — найсильніша совєтська армія все ще перебуває в Східній Німеччині найбільше число відкликано — на рішучу вимогу влади — з Чехо-Словаччини і Мадярщини. На запит редакторів ,,Тайму", чи не думає Ґорбачов, що ця проблема викличе поважну суперечку на конференції на вершинах — Ґорбачов погодився з таким передбаченням, хоч тут же визнав, що загальні американсько-совєтські взаємини значно покращали.

Можна зрозуміти ситуацію Ґорбачова, який внаслідок тузена преважких внутрішніх труднощів у СССР мусить виступати тепер не з позиції сили, як це бувало раніше, а з позиції слабости. Кремлівська верхівка рахує — інформує ,,Ню Йорк Таймс" з минулої неділі, — що Ґорбачов ,,приступом візьме Вашінґтон" — чаром своєї особи, яка в очах пересічного американця є символом демократизації Сходу Европи. Хоч дуже небезпечно зважуватися на будь-які політичні пророцтва в нашій ері несподіванок, проте можна таки передбачити, що Ґорбачов може добитися різних поступок у ділянках війська, — економічній і культурній, але не вдасться йому послабити НАТО, цю найпевнішу запоруку миру і безпеки. І не вдасться йому перешкодити членству з'єднаної Німеччини у НАТО. Захід і сама Німеччина може дати різні ґарантії, що не повториться ера Гітлера. Про це говорив в минулу суботу німецький міністер закордонних справ Ганс Дітріх Ґеншер на парадному закінченні академічного року у Джорджтавнському університеті у Вашінґтоні перед 5,000-ою авдиторією. Йому вчинили овацію і надали почесний докторат.

Р.Г.

ДЕНЬ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ — ЗЕЛЕНІ СВЯТА

У всіх майже народів, один день в році є присвячений на вшанування героїв, які впали на полі бою, за краще майбутнє свого народу. В ЗСА таким днем є ,,День Пам'яті" (,,Меморіял День"), а в Україні тим днем все були Зелені Свята. В неділю Зелених Свят всі колишні вояки українських армій, старші й молодші громадяни, а головно молодь йшли масово — походом на цвинтарі, де спочивали колишні вояки, щоб в цей спосіб засвідчити, що ідеї за які віддали життя вояки армії УНА, УГА та Леґіону УСС — живуть надалі серед всіх українців. Не диво, що всі окупанти України різними способами старалися ці традиції знищити разом із могилами. Жертвами цих нагінок впали майже всі могили — цвинтарі на полях боїв від Маківки до Бродів, не згадуючи вже про могили вояків УПА чи цвинтарища в'язнів концентраційних нацистських та большевицький таборів.

Традиція вшанування поляглих героїв продовжується тут в розсіянні. Всюди, де тільки живе зорганізована група українців, в день Зелених Свят вшановується героїв — колишніх вояків — українців, які впали за краще майбутнє Батьківщини. Українсько-американські ветерани вшановують усіх цих вояків — українців американської армії, які впали у війнах в обороні своєї прибраної батьківщини на полях боїв Першої та Другої світових воєн, в Кореї та В'єтнамі. Вони разом із організаціями українських ветеранів і молоді вшановують своїх побратимів по зброї в День Пам'яті, а в Зелені Свята разом із українськими ветеранами, зорганізованими в ОБВУ, Товариства Вояків УПА ім. ген. хор. Романа Шухевича, Об'єднанням кол. Вояків УПА та Братством кол. Вояків 1-ої УД УНА і з організаціями молоді та громадянства, віддають шану всім поляглим воякам-українцям.

В Україні пам'ятниками славного минулого були козацькі могили, яких було багато. Козаки в цей спосіб вшановували своїх упавших героїв-козаків, а населення ще довгі роки згадувало і вшановувало біля тих могил героїв пізніших часів, які впали в боротьбі з ворогами нашого народу. Коли не стало козацьких могил — традиція продовжувалася. Борцям за волю Батьківщини висипувано символічні могили.

Цей звичай прийнятий в Батьківщині продовжується тут в Америці. Вже в перших роках після Другої світової війни, з ініціятиви Братства Охорони Воєнних Могил ,,Броди-Лев" та при допомозі Українського Братського Союзу висипано імпозантну ,,Могилу-Пам'ятник" в Глен Спей, Н.Й., де кожного року, в неділю Зелених Свят, всі комбатанти, молодь і громадянство продовжують цю світлу традицію, принесену з рідного краю.

Цього року, в неділю, дня 3-го червня, в 40-ву річницю геройської смерти сл. п. ген. хор. Романа Шухевича спільною Панахидою та апелем відзначимо його пам'ять. Він одним із перших, який на початку Другої світової війни зрозумів конечність взяти зброю в руки, щоб мати власні збройні сили. Його найвищим ідеалом була вільна й соборна Україна.

Другою річницею, яка припадає в цьому році, є 45-ліття боїв 1-ої УД УНА під Фельдбахом, Австрія, де вояки-українці стримували навалу большевицьких орд на Західню Европу.

Комбатанти все намагалися вщепити молоді в діяспорі культ пошани героїв, щоб в цей спосіб цей культ об'єднував її з молоддю на рідних землях. Ця сама молодь на рідних землях є нині рушійною силою нашого національного відродження і, не зважаючи на перешкоди і переслідування, плекає культ пошани героїв та відбудови понищених сталінськими катами пам'ятників.

Молодь Америки й Канади продовжуванням зеленосвяточних традицій символічно з'єднується з молоддю України.

Роман Юревич

ПАДІННЯ І ЗЛЕТИ Б. ЄЛЬЦИНА

Ім'я Бориса Єльцина вже довший час не сходить зі сторінок газет та журналів світу. В останні дні про нього пишуть і говорять навіть більше, ніж про генерального секретаря і президента СССР Міхаїла Горбачова. А напередодні його візити до Канади і З'єднаних Стейтів Б. Єльцин, як писала преса, ,,поставив совєтського президента в незручне становище", ставши головою Верховної Ради Російської федерації — найбільшої республіки Совєтського Союзу. Ця подія до певної міри була сенсацією і навіть дещо затьмарила чергову зустріч на вершинах між Горбачовим і Бушем, від якої, правда, народи Совєтського Союзу багато не чекають.

,,Доля" і політична кар'єра обох президентів — Горбачова і Єльцина — дуже подібні: вони однолітки, народилися і виросли в російському селі, оба скуштували життя колгоспного селянина. Завдяки Богові і совєтській владі швидко пішли вгору по партійній драбині — стали першими секретарями: Ґорбачов — Ставропольського крайового, а Єльцин — Свердловського обласного комітету партії.

Незабаром новий злет: ставши генеральним секретарем ЦК КПСС, Ґорбачов викликав Єльцина до Москви і зробив його першим секретарем Московського міського комітету партії і кандидатом у члени Політбюра. Дорога до найвищої партійної еліти була відкрита. Але Єльцин занадто швидко повірив у ґорбачовську гласність, кинув виклик своєму хлібодавцеві: замість розхвалювати його мудру політику і співати дитирамби, як це було прийнято за всіх попередніх партійних вождів, виступив на закритому пленумі ЦК з різкою критикою надто повільних темпів перебудови. Перепало тоді і Раїсі Ґорбачовій, і членові Політбюра консерватистові Єґорові Лігачову.

Ніби за помахом диригентської палички, проти Єльцина виступила преса, партійні апаратники. Довелося розпрощатися з високим і м'яким кріслом господаря Москви і задовільнитися твердим стільцем одного з заступників міністра будівництва СССР.

Здавалося, кар'єрі Єльцина прийшов кінець. Але будучи людиною неспокійної вдачі, він вирішив попробувати щастя і висунув свою кандидатуру на З'їзд народних депутатів. За нього проголосувало 90 відсотків москвичів. Єльцина вибрали до Верховної Ради СССР, а відтак він став і депутатом Верховної Ради РСФСР. І ось кілька днів тому — нова перемога: його обрали головою Верховної Ради РСФСР, тобто на пост президента Російської республіки.

Здавна народ Росії мріяв про доброго царя-батюшку. Ця мрія не покидає його і нині. З іменем Єльцина російські селяни, робітники, інтеліґенція пов'язують надії на краще майбутнє, як пов'язували вони їх ще недавно з іменем Міхаїла Горбачова — нового царя на партійному троні. Нині народи Совєтського Союзу розчарувалися і перестали вірити в реформи Горбачова. І не без підстав. Трагедія Чорнобиля і зволікання з ліквідацією наслідків нуклеарної катастрофи, Нагірний Карабах, відмова кримським татарам повернутися на свою землю, застосування отруйних ґазів проти мирних демонстрантів у столиці Грузії Тбілісі, бльокада Литви, нехтування конституційними правами прибалтійських республік, які прагнуть вийти зі складу СССР, пусті полиці крамниць, інфляція, підвищення цін на продукти харчування, нескінченні черги за найнеобхіднішим — все це з кожним днем підриває авторитет президента СССР. ,,Горбачов втратив престиж в очах країни і всього світу", — сказав недавно Єльцин.

Новий президент Російської республіки Б. Єльцин має свою програму, яка містить ряд конкретних пунктів. Він обіцяв, наприклад, ,,вийти з кризи і повести Росію до ліпших часів" і заявив, що день, коли він прийшов до влади, стане початком шляху ,,до соціяльного, економічного і духовного відродження Росії". Він вимагає від центрального уряду передати республікам Совєтського Союзу ряд важливих повноважень, які нині перебувають в руках Москви. А кілька днів тому, вже будучи президентом, він запропонував прийняти Декларацію незалежности Росії. Росія сама повинна б укладати торговельні і політичні угоди як з чужинецькими державами, так і з іншими совєтськими республіками. Відносини з центральним урядом також будуватимуться на договірній основі. Росія буде проводити самостійну зовнішню політику і добиватися прийняття до Організації Об'єднаних Націй та інших міжнародних організацій.

Ці та інші пункти і висловлювання нового президента Росії турбують Ґорбачова, який хотів би бачити на цій високій посаді слухняного виконавця наказів Кремля. Як висловився Ґорбачов, Єльцин має намір відмовитися від соціялізму і сприяти ,,розпадові Союзу". Литва, Латвія, Естонія, Україна, кавказькі республіки, а тепер і Росія — з такою перспективою не може миритися Кремль і виконавець його волі Ґорбачов. Однак з цією волею перестали нині рахуватися народи Совєтської імперії, які вимагають незалежности для своїх республік і виходу зі складу СССР, ґарантованого совєтською конституцією і конституціями союзних республік. ,,Бажання ЦК КПСС більше не мають колишньої ваги", — пише кореспондентка газети ,,Ню Йорк Таймс" Селестин Болен, наводячи слова депутатів Верховної Ради СССР.

Перемога Бориса Єльцина у виборах проти волі ЦК КПСС — найкраще підтвердження цих слів.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Таня Гринишин

Речиталь співачки Марії Волянської

Український Музичний Інститут, Відділ у Ню Йорку, в суботу, 5-го травня, 1990 року, презентував вокалістку Марію Волянську, сопрано, на ґрадуаційному речиталі в Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

Марія Волянська, студентка Льорен Фультон, членки Факультету УМІ, співала на речиталі різноманітні вибірки в нелегкій програмі, приписаній для студійця вокалу, визнаної в стейті Музичної школи — УМІ. Ця програма покривала широкий діяпазон стилів, і співачка в усіх композиціях продемонструвала легкість виконання, експресію і добірну вимову в п'ятьох мовах. Виступ вокалістки супроводив на фортепіяно маестро Іван Колодій, член Факультету УМІ.

Розпочала співачка програму трьома піснями англійською мовою, композиціями Генрі Пурцеля: (1659-1695): ,,Music for a while", ,,What can we poor Females do", ,,I attempt from Love's sickness to fly", в яких відразу було помітно міць виконавчині: вона має легке, чисте кольоратурне сопрано, з гарним кантілено (особливо у вишуканому ,,Music for a while") і знамениту дикцію.

Марія Волянська опісля ще співала композиції Ґустава Форе (1845-1924) французькою мовою ,,Les Roses d'Ispahan", ,,Apres un Reve" і ,,Notre Amour". Її французька мова дуже добра (співачка навчалася деякий час в Парижі), і вона співала їх суцільною, неперервною лінією, що така конечна для правдивого віддавання цих французьких композицій.

Дві Брамсові пісні, які слідували, були: ,,Botschaft" і ,,Immer leiser wird mein Schlummer", Брамс був менш досконалим на цій програмі, бо вимагав, — принаймні для авторки цієї рецензії, — довгих, більш підтриманих супроводом фраз, без чого відома ,,тиранія бар-лінії" (,,tyranny of the bar line") перемагає музику і тому вона не злітає у височінь. Брамсові німецькі пісні були врятовані, проте, композиціями Гюго Вольфа ,,Auch kleine Dinge" і ,,Mausfallen Sprúchlein", вони бо були виконані з теплом і гумором та з ясністю-прозорістю мелодійної лінії і гармонійної тканини, що увипуклювало дійсно синхронізованість і концепційне погодження поміж співачкою й акомпаньятором.

Друга половина програми включала дві незвичайно вдало вибрані групи пісень, співаних двома рідними мовами співачки — українською та еспанською. Шість еспанських романсів з циклу ,,Homage to Lope da Vega" Дж. Туріни (1882-1949), присвячених пам'яті геніяльного драматурга Еспанії, були тими перлинами, що їх, на жаль, не часто чується із сцен, а шкода! Українська група повних артизму композиції геніяльного Людкевича складалася з таких пісень: ,,Подайте вістоньку"..., ,,Тайна", ,,Піду, втечу..." і ,,Як любо"..., відданих співачкою з глибоким почуттям.

Обидві половини програми закінчувалися аріями з оперет. Перша — з оперети ,,Прилинь, Казаново, й поцілуй мене", тієї ж назви. Дж. Вінклера (1870-1949); друга — з оперети ,,Пірати з Пензанс", ,,Poor Wandering One" А. Салливана (1842-1990).

Ці арії були короною вечора — речиталю. Співаючи їх, співачка виявила вповні справжній вокальний хист і спорідненість цих речей з її темпераментом. Вона обдарована найбільше якраз для цього жанру, і співаючи ці арії виявила своє вроджене відчуття театру, та знову досконалу дикцію, що ідеально прислужилася для віддання найтонших нюансів співаного.

Цей концерт — ґрадуаційний речиталь був першим такого роду речиталем Ньюйоркського відділу УМІ, вокального факультету цієї заслуженої серед українських американців навчальної музичної установи, що відома вже віддавна своєю непересічною музичною активністю на терені Метрополітального Ню Йорку. Після деякого занепаду якраз вокального факультету УМІ, тепер, на радість українських меломанів, цей факультет росте й розвивається, чого свідоцтвом був і цей наскрізь вдалий, високого професійного рівня вечір.

В НЮ ЙОРКУ БУЛА РОЗКРИТА мафія, яка збагачувалась нелегальною монополізацією ремонтних робіт. До складу мафії входить чотири родини. Останнім подібним засягом проти традиційних груп мафії було розкриття п'яти організованих груп мафії в 1986 році. Мафія, яка була розкрита недавно, монополізувала ремонт вікон в Ню Йорку та діяла протягом 12-ти років. Провідником мафії родини Дженовес є Вінцент Джіґант, 62-літній ,,хресний батько", він був затриманий у своїй піжамі, в якій його часто бачили як він прогулювався по Ґрінвіч Віллендж. Навіть після арешту ,,мафіозо" відмовився переодягнутися.

Ярослав Падох

РОЗПОВІДЬ ПРО ВІДВІДИНИ ЛЬВОВА Й ВІДРОДЖЕННЯ ЛЬВІВСЬКОГО НТШ

I.

На 66-ому році існування найстаршої української наукової установи Галичини, сталося лихо: совєтський уряд розв'язав славетне Наукове Товариство ім. Шевченка. У протесті більшість, майже дві третини його наукових (дійсних) членів, опустили Львів і Галичину й того ж 1939 року, в недовгому часі, відновили його на Заході; зразу европейському, а згодом поширили на цілу українську діяспору, в якій НТШ досі існує й діє. Його чотири крайові відділи в ЗСА, Франції, Канаді й Австралії є об'єднанні централею, яка під цю пору знаходиться у Ню Йорку.

Еміґраційна самотність й обмеженість НТШ поза межами батьківщини закінчилася недавно: 21-го жовтня минулого року, коли відновлено НТШ у Львові, де вже 16-го й 17-го березня цього року відбулася святочна зустріч відродженого Товариства у присутності офіційних представників усіх клітин НТШ в діяспорі. Европейське НТШ репрезентував його голова проф. Аркадій Жуковський, канадське — заступник голови д-ра Богдана Стебельського, проф. Юрій Курис, австралійське, очолене д-ром Романом Микитовичем, проф. Марко Павлишин, а американське й Головну Раду НТШ, яка об'єднує всі ці товариства, припала не абияка честь заступати мені.

Про цю незаслужену честь і мало сподівану радість, велику радість, яка нечасто озолочує життя людини, я бажав би оце розповісти читачам ,,Свободи", а передусім членам Наукового Товариства ім. Шевченка та його приятелям.

З Ню Йорку ми полетіли з дружиною до Варшави, де прилучилися до нас проф. Аркадій Жуковський, голова НТШ в Парижі та головний редактор Енциклопедії Українознавства з дружиною. Там чекали на нас приятелі, визначні науковці: д-р Микола Сивіцький, дійсний член НТШ, монографію якого про Богдана Лепкого саме прийняли до друку в Україні та професор Варшавського університету й голова місцевої української громади, д-р Степан Козак. Відвідини польської, уже не совєтської, але незалежної столиці обійшлося нам дорого: пропав апарат ,,відео" призначений для Львова, а за нічліг у готелі здерли з нас дослівно майже цілу нашу шкуру: 150 долярів! Майбутнім мандрівникам цією дорогою гукаємо: чувайте! В поворотній дорозі ми відвідали редакцію українського тижневика ,,Наше Слово". В тісному приміщенні познайомились з редактором Мирославом Вербовим і його співробітниками Романом Ґаланом, Анатолем Кобеляком, Анастазією Кравчук й іншими впертими каменярами, які кують-не викують кращу долю для своїх земляків у чужому, закоханому у собі краю. Окремо слід відмітити зустріч та гостину в домі члена Польської Академії Наук Ришарда Тожецького, визначного знавця історії українців воєнної доби, автора низки важливих праць й об'єктивного аналітика польсько-українських відносин. Йому й д-рові Сивіцькому я мав честь вручити свіжі дипломи дійсних членів НТШ. З Варшави ми виїздили з почуттям приязні й вдячности панству Сивіцьким за їх виїмкову гостинність, а проф. Козакові за змогу зустрітися з місцевою українською громадою.

Дорога з Варшави до Львова недовга. Всього година й чверть невеликим літаком Аерофлоту з чемною обслугою в добірній українській мові. В літаку треба було скласти письмову декларацію про чужу валюту пасажирів, що слід повторити також при повороті. Моя сусідка робітниця, колишня селянка з Галичини, яка після 45 років постановила повернутися до дому, просила мене виповнити для неї валютову декларацію. Везла зі собою 25,000 долярів! Що за щирість й відвага. Адже нею зароблена готівка — це без сумніву явна пропаґанда добробуту американської робітничої кляси! Я питав її, що зробить зі своїми тисячами. Відповіла, що сподівається купити хату й пару моргів поля. Я запитав: чому не цілий фільварок. У Львові привітали нас члени Ради НТШ: академік Олег Романів, голова, академік Роман Кучер, проф. Олег Купчинський, науковий секретар НТШ й інші. Дуже піклувався нами Олександер Криськів мій колишній земляк зі Стрия, заступник голови адміністративного відділу НТШ. Він же організатор відродженого Пласту.

У Львові сталася нам також пригода, чи радше дві. Притримано на пару годин наших сопутників й тільки після комунікації з Москвою їм дозволено відійти, а мені прийшлося заплатити за машинку ,,факс", який я привіз, як перший подарунок для новонародженого НТШ, цілих 300 рублів! Я протестував, мовляв, не маю рублів, бо їх не вільно ввозити до СССР, а ще більше тому, що привезена машинка-це подарунок НТШ в Америці для НТШ у Львові, отже чому до подарунку для місцевої установи ще й треба доплатити гарач. Я ганебно програв процес й прийшлося заплатити мито позиченими рублями. Бог з ними. Але — ні. Це ж совєти!

Гостинні господарі з НТШ опікувалися нами, як новонародженими. Мабуть проворні львів'яни не мають довір'я до американських, ,,розпущених у добробуті земляків". Нас приміщено у готелі ,,Дністер", — на горбі проти Святого Юра, недалеко від колишньої вілли Олекси Новаківського, де якраз влаштовано виставку біля п'ятдесяти робіт майстра, що їх віднайшов і врятував для нашої громади наш земляк з Пряшева, проф. Микола Мушинка. Яке щастя після варварського знищення картин великого майстра у львівському музею!

Сусідство зі Святим Юром дозволило нам на місці познайомитися з теперішнім виглядом та складною ситуацією цього величавого історичного храму. Оглядаючи його пригадався поет О. Олесь, автор книжки поезій під заголовком ,,З журбою радість обнялась"... Святий Юр був у подвійній облозі. Дві групи жінок при входах до катедри вели нескінчений діялог співами й звичайною мовою, не завжди привітного змісту.

Зате з великим зворушенням нам повелося знайти місце у крилосі величавої Преображенської церкви, в якій в неділю відправили Богослужбу отці-гості Дацко з Риму й Лев Чировський з Америки, син колишнього довголітнього секретаря НТШ проф. Миколи Чировського. Біля тисяч вірних у церкві й інших стільки довкола церкви з натхнінням слухали слова відправ й проповіді колишнього близького співробітника патріярха Йосифа о. Дацка.

З цієї церкви нам простелися дорога до інших церков, яких стільки у старому Львові; згадати б хоч церкву св. Миколая побудовану — в що важко повірити — в 1292 році. Ми оглянути Вірменський собор, Успенську церкву, костел Бернадинів, башту Корняктів, каплицю Трьох святителів і інші. Щастям нашим був знавець львівської архітектури інженер-архітект Роман Липка, який відкрив нам не одну таємницю будов старого Львова. Львів має й нові: на Вірменській вулиці ми зустріли чималу групу українських ,,бітників" інтернаціонального вигляду, гомінких, у дивачних уборах, співаків і музикантів. Згадуючи львівські церкви не можна не згадати сучасного львівського Архиєпископа-Митрополита Української Католицької Церкви Володимира Стернюка, родича мого колишнього ґімназійного товариша. На його запрошення я відвідав його в помешканні, складеному з двох невеличких кімнат. В контрасті гнутючо скромному до зовнішнього оточення Митрополита була його енерґія й оптимізм, щодо повного відродження недавно ще підпільної Церкви.

Продовження буде.

УЛЯНА ДЯЧУК...

(Закінчення зі стор. 1)

ніструвати УНСоюз. До того фонду кожний з делегатів вже склав по 25 дол. із своєї дієти.

Конвенція також прийняла бюджет на наступний рік в сумі 11,835,000 дол. і підвищила платні екзекутивних урядовців на 5 відсотків. В цій справі реклямація Й. Лисогора внесла деякий дисонанс і викликала гостру перепалку, яку Президія швидко зліквідувала.

За Резолюційну комісію, що її очолювала ред. Марта Коломиєць, звітувала Ольга Козак і тим закінчено пропозиції працюючих комісій. Д-р Н. Олесницький подав кінцевий варіянт своєї пропозиції щодо створення спеціяльної Статутової комісії, завданням якої буде випрацювання змін статуту УНС.

Коротким словом-подякою закінчив сесію уступаючий головний предсідник д-р Іван Флис, а новий предсідник У. Дячук виголосила українською і англійською мовами своє слово подяки і приречень всеціло віддатись розбудові УНСоюзу і допомозі українському народові в його теперішній боротьбі за відродження волі й незалежности. Вставши з місць, делеґати нагородили У. Дячук довготривалими оплесками.

Церемонію заприсяження нового Головного Уряду перевів почесний член Головного Уряду Степан Куропась, а кінцеву молитву відмовив о. протопресвітер Степан Біляк, некандидуючий вже колишній головний контролер, який разом з д-ром М. Куропасем прийняв на пропозицію д-ра Н. Олесницького, надане Конвенцією через акляляцію почесне членство в Головному Уряді. Таку ж номінацію відхилив д-р І. Флис.

32-гу Конвенцію формально закрив голова Президії Петро Саварин, а делеґати спільно відспівали „Ще не вмерла Україна".

Дирекція
Українського Народного Дому Інк.
в Ню Йорку
повідомляє, що

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Уділовців
Українського Народного Дому
відбудуться
в суботу, 9-го червня 1990 р., о год. 4:30 по пол.
в приміщенні Українського Народного Дому
при 140-142 Друга авеню в НЮ ЙОРКУ

Тому, що багато Уділовців виїхали з Ню Йорку, змінили свої адреси і листи, вислані на їх старі адреси повертаються, просимо свої нові адреси подати до Дирекції Українського Народного Дому на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL HOME INC.
140-142 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Д-р А. Хрептовський — лікар-меценат та президент СФУЛТ

Д-р Ахіль Хрептовський

Приємно нам поінформувати нашу медичну громаду та українське громадянство, що 6-го червня цього року д-рові Ахілеві Хрептовському сповниться 70 літ його трудолюбивого та плідного життя.

Д-р Ахіль Хрептовський — один з найвизначніших українських лікарів в діяспорі, ініціятор та співосновник Українського Лікарського Товариства в Чикаґо, довголітній член управи, а також голова Головної Управи УЛТПА, співосновник і фундатор Українського Інституту Модерного мистецтва в Чикаґо, ініціятор і співосновник Світової Федерації Українських Лікарських Товариств та інших лікарських і громадських організацій.

Цей визначний лікар і громадський діяч народився 6-го червня 1920 року в місцевості Німецьке Яблінне (Чехо-Словаччина) в родині правника д-ра Петра і Камілії (Антонюк) Хрептовських.

Середню освіту закінчив гімназійною матурою в Сяноці, Польша, у 1938 році.

Медичні студії почав у Віденському університеті, а закінчив у Мюнхені докторатом у 1949 році.

Вже змолоду любив спорт, передусім лещатарство та футбол.

Він був членом УСТ „Україна" у Львові, СТ „Лемко" в Сяноці, УССКУ у Мюнхені та інших спортових товариствах.

Д-р Ахіль Хрептовський одружився з Вірою Юркевич у 1945 році, яка також є активною в жіночому русі та підтримує і помагає йому в його громадській праці.

Подружжя Хрептовських має дві доні та четверо внуків.

По закінченні медичних студій д-р Хрептовський прибув з родиною до Америки у 1949 році і оселився в Чикаґо. Тут відбув він лікарську практику і нострифікував лікарський диплом та відкрив приватну загальну практику в Норрідж, Іллиной, яку провадив до 1986 року, коли відійшов на емеритуру. Його як лікаря дуже високо цінили американські колеґи, які вибрали його шефом медичного штату (1983-1985) і членом Ради директорів (1983-1987) у Вестлейк лікарні та почесним членом Ґадліб меморіяльній лікарні.

Д-р А. Хрептовський був спортовим коментатором і журналістом Українського спортового товариства і радіопередачі, яку вів св. п. Роман Дубляниця останні 35 років. Він був ініціятором і співосновником Українського Лікарського Товариства в Чикаґо у 1951 р., яке згодом стало Іллинойським відділом УЛТПА.

В 1975-1977 роках був президентом Головної Управи УЛТПА в Чикаґо. Крім того був ініціятором Українського Лікарського Товариства в Австралії й Австрії, а також співосновником Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ) та організатором ряду успішних лікарських з'їздів і конгресів.

За визначну організаційну працю його відзначено почесними грамотами та почесним членством УЛТПА, УЛТовариства Австралії й УЛТ-ва Австрії.

Д-р Ахіль Хрептовський є великим любителем, колекціонером та меценатом українського мистецтва, а також основоположником Українського Інституту модерного мистецтва в Чикаґо, який став визначним осередком діяльности українських мистців у Чикаґо. Крім цього він є щедрим меценатом культурних і громадських установ.

Наш ювілят є діючим президентом СФУЛТ від 1982 року, який зорганізував уже два успішні лікарські Конґреси (в Мюнхені у 1984 р. і у Відні в 1988), а тепер підготовляє історичний Третій Конґрес СФУЛТ в Києві і у Львові, який вимагає багато праці, поїздок та тонкої дипломатії. За це належиться йому велика честь і подяка.

З нагоди сімдесятиріччя з дня народження Управа УЛТПА і СФУЛТ бажає достойному ювілятові міцного здоров'я та багато сил до дальшої праці на добро української медичної науки і українського народу.

Д-р Павлю Пундій

Гості з України були в домі св. Софії у Вашінґтоні

Вашінґтон (Т-во св. Софії). — Тут, у домі Т-ва св. Софії, 22-го травня відбулася зустріч членів Товариства Професіоналістів та українських громадян Вашінґтону і околиці з деякими українськими і неукраїнськими учасниками 60-ти членної прогульки з України, яка відвідала ЗСА в програмі т.зв. Дипломатії громадян, зорганізованої Міжнародним Походом Миру.

Свободну товариську зустріч відкрив голова Товариства Українських Професіоналістів у Вашінґтоні Яро Бігун, а від гостей промовляв зворушливо завідуючий Відділом рукописів в Інституті Літератури ім. Шевченка при Українській Академії Наук в Києві Сергій Гальченко, який поставив наголос на конечність тісних зв'язків поміж українцями всіх континентів.

Опісля гості провели весь вечір на свобідних та щирих розмовах, які відбулися у навечір'я їхнього повороту домів після двотижневого перебування в американських родинах. Серед гостей в Домі св. Софії були: Володимир Біленко, головний редактор Видавництва „Радянський Письменник", поет і фізик Максим Стріха, кібернетик Олександер Грищенко, активіст Товариства „Зелений світ" в Україні Андрій Демиденко, лікарі д-р Галина Іґтановська, д-р Наталія Свєчнікова і д-р Любов Фибіна, головний лікар дитячої клініки в Києві, архимандрит Тихон, ректор Семінарії в Одессі, а з Вашінґтону Ігор Дунайський, секретар амбасади СССР.

Усі три українські лікарки зустрілися з д-р Тетяною Антонович, професором патології в Джорджтавнському університеті, з якою мали нагоду обговорити професійні проблеми та близький вже Лікарський Конґрес в Україні, на якому буде велика група українських лікарів із ЗСА, Канади, Австралії та Західньої Европи.

Академія у честь Т. Шевченка

Заходом УАКРади, Комітету Сприяння Народному Рухові України за Перебудову Відділ у Голивуді, Фла., і Об'єднання Українсько-Американськими Організаціями в Маямі, Фла., у неділю, 18-го березня, тут в залі Американських ветеранів відбулась академія у честь нашого великого поета Тараса Г. Шевченка.

Американським гимном у виконанні Дани Максимович при акомпаніяменті Карини Максимович розпочато академію.

Хор української православної церкви св. Миколая відспівав „Заповіт" під диригуванням О. Головацького.

Голова відділу УАКРади Є. Бережна привітала отців і гостей та коротким словом відкрила свято.

Своє слово зосередила на пророчих словах поета, який звертається до свого народу з проханням зрозуміти, що: „В своїй хаті, своя правда і сила і воля!". І наказує нам: „Свою Україну любіть", а сила у єдності: „Обніміться ж брати мої, Молю вас, благаю, Нехай мати усміхнеться, Заплакала мати".

І немов сповняються пророчі слова пророка. Народний Рух в Україні стає в обороні свого народу. Відроджується Христова Церква. І ми, діти однієї Матері-України, звертаємо наші очі на береги Дніпра, де на Чернечій Горі спочивають тлінні останки великого поета, пророка України і благаємо Бога, щоб Його слова сповнились.

Наступною точкою була деклямація Тамари Костик „Кобзар".

Сьогодні відзначаємо 176-ту річницю дня народження найбільшого поета Тараса Г. Шевченка. Так почав святочну доповідь інж. Леонід Гусак. Головною думкою була творчість Шевченка, його одинока друкована книжка, одинокий „Кобзар". Щоб зрозуміти велич Шевченка, щоб зрозуміти чому написані сотні томів про нього, щоб зрозуміти наукові конференції у його честь, пам'ятники у різних містах світу, чому вулиці названі його іменем, треба прочитати його „Кобзаря".

Багато поем присвячує поет козацькій історії. Шевченко знав, що наші загарбники невірно представляють наш національний рух, їх вождів, яких називалось зрадниками українського народу і власне він старався у своїх поемах говорити про них, а кого треба і лаяти. А фальсифікаторам нашої історії відповідав: „Брешеш, людоморе". Інж. Л. Гусак пригадав нам, що Шевченко не був лише поетом, але і талановитим малярем. Теми його художніх творів також пов'язані з історією народу. У Шевченкових творах багато читаємо про могили. Для нього могили — це символ славного минулого.

Шевченко вірив у ліпшу долю свого народу і його пророчі слова може скоро здійсняться.

Доповідь була дуже цікава, переплітана цитатами з поеми Шевченка.

Потім звучали народні пісні у виконанні Дани Максимович, якій акомпаніювала її сестра Карина.

Дуже гарний був виступ дітей Школи Українознавства, Школи Катихезму і виступи українських Танцюристів Маямі.

Наступною точкою програми була прегарна деклямація Н. Кузьменко „Шевченкове дитинство" Завадовича.

О. Головацький гарно з чуттям відспівав „Учітеся брати мої". сл. Шевченка муз. А. Коса-Анатольського, арію Султана з орери „Запорожець за Дунаєм" Гулака Артемовського, при фортепіяновім супроводі проф. Б. Перфецького.

На закінчення виступив хор укр. православної церкви, який відспівав „Зоре моя" — сл. Шевченка муз. Гладиша і „Садок вишневий" сл. Шевченка — муз. Кириченко під диригуванням о. Головацького.

Відспіванням „Ще не вмерла Україна" закінчено свято.

Мирослава Хойнацька-Тершаковець.

Ділимося сумною вісткою,
що в неділю, 3-го червня 1990 р. о год. 12-ій дня
по довгій і тяжкій недузі відійшов у Вічність
на 77-му році життя

СВ. П.

СИМЕОН КОСТІВ

нар. в Україні.

ПАНАХИДА у вівторок, 5-го червня, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Thomas M. Quinn & Sons, Inc., 35-20 Broadway, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН в середу, 6-го червня 1990 р. о год. 9 30 ранку в церкві Чесного Хреста, 31 Avenue, 29-30 St., Astoria, N.Y.

У глибокому смутку:

Сестри і Рідня в Україні
двоюрідна сестра — АННА СМИТ
з чоловіком і дітьми в Америці
Друзі і Приятелі

5-го червня 1989 року відійшов у Вічність

д-р Богдан Феденко

визначний діяч українського соціялдемократичного руху, історик, журналіст, письменник.

В перші роковини [illegible]рти згадуємо незабутнього Покійного разом з Його Рідними, Приятелями, Однодумцями, Прихильниками та Читачами.

Горем прибита дружина
НІНА

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими,
що у вівторок, 29-го травня 1990 р. відійшов у Вічність
на 77-му році життя
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО І ДІДО

СВ. П.

АРКАДІЙ ФІЛЮК

нар. 20-го січня 1913 р. в Луцьку, Волинь.

ПАНАХИДА — середа, 30-го травня 1990 р. о год. 7 30 веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА була відслужена у четвер, 31-го травня 1990 р. о год. 9:30 ранку у тому ж похоронному заведенні, після чого Тіло було перевезене на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Безмежним горем прибиті:

дружина — КЛАВДІЯ
син — АРКАДІЙ з родиною
внучка — КЛАВДІЯ АЛЕКСАНДРА

Замість квітів на свіжу могилу мого Дорогого Кузена

бл. п. Осипа Пони

який помер 19-го лютого ц. р. на 84-му році життя
у Баларат, Австралія,
складаю 100 дол.
на ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ з ЧОРНОБИЛЯ
а Покійному Вічная Пам'ять!

Галя з Панів ПАЧОВСЬКА з мужем Романом

У ДРУГІ БОЛЮЧІ РОКОВИНИ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, БРАТА І ДЯДЬКА

бл. п. ред.

Романа Михайловича Маланчука

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в неділю, 10-го червня 1990 р. від год. 9:30 ранку
в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія Первозванного
в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Після відправ відбудеться

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

на могилі Покійного, на цвинтарі біля церкви.

Друзів і Знайомих до спільної молитви за спокій душі відійшлого Романа просять:

ОЛЬГА І МАРІЯ — дружина і донька
СТЕПАН І МИРОСЛАВ — брати з родинами

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОДЯКА

У великому жалю хочемо висловити нашу скромну подяку всім тим, хто утішливим словом хотів полегшити наше горе по втраті Дорогого

ЧОЛОВІКА, БАТЬКА та ДІДУСЯ

св. п.

Івана Боднарчука

Цією дорогою складаємо щиру подяку митрофорному протоієреєві Петрові Бубликові, митрофорному протоієреєві Федорові Легенюкові, о. Володимирові Шараневичеві, протоієреєві Богданові Сенцьо за відправлення Панахиди та похорону.

Хорові св. Володимира під дириґентурою Нестора Олійника за спів під час Панахиди та похоронної відправ.

Об'єднанню українських письменників „Слово" та Об'єднанню працівників літератури для дітей і молоді (ОПЛДМ) за розділення нашого жалю.

Управі Земляцького товариства Городенщина.

Голові Івано-Франківського товариства української мови ім. Тараса Шевченка Степанові Шулепі за телеграму співчуття з України;

Докторові Володимирові Олексюкові з Чикаґо.

Шешорським гуцулам з Філядельфії, що перебували в жалю разом з нами;

Всім тим, хто промовляв на Панахиді, над могилою і на тризні св. п. Покійного — Голові торонтонського відділу КУК Ярославові Соколикові, Голові торонтонського відділу „Слова" Марії Голод, редакторові пластового журналу „Готуйсь" Антоніні Горохович, Зіні Маєвській — від учителів, Любі Зарасці — від шкільної ради за проведення тризни, координаторові соціяльних послуг автохтонному населенню Канади Мирославові Дяковському;

а також усім тим, хто прислав квіти, за молитви, пожертви та хто прийшов на Панахиду і на похорони, щоб відпровадити Покійного в останню дорогу.

Нехай Господь наділить Вас усіх добрим здоров'ям.

У пам'ять Покійного було складено пожертва на фонд „Поміч дітям Чорнобиля" — $1698 00

Дружина — ЕМІЛІЯ
Син — ЯРЕМА з дружиною ОКСАНОЮ
Онуки — РОМАН І ЛАРИСА

Ділимося сумною вісткою, що 23-го травня 1990 р.,
після тяжкої недуги відійшла у Вічність
в Спрінґфілд, Масс.

бл. п.

Анастазія Мисишин

на 77-му році життя.

Залишила у смутку три доньки, двох зятів і п'ять внуків.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Українське Лікарське Товариство Північної Америки — Відділ Метрополії Ню Йорк — Ню Джерзі

ділиться сумною вісткою
з Членством та всім Громадянством,
що 29-го травня 1990 р.
відійшов у Вічність

св. п. д-р мед.

ОСТАП БАРАН

відомий лікар — співосновник УЛТПА, активний і довголітній член Патріярхального Товариства та визначний громадянин.

Опечаленій Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ

Похорон Т. Максимовича в Маямі

Тарас Микола Максимович помер у Маямі Біч 30-го квітня ц.р. і про нього як про визначного громадянина та його смерть повідомили всі місцеві газети, телевізія.

Св. п. Т. Максимович

Величаві похоронні відправи з участю представників різних місцевих суспільнополітичних і професійних організацій включно з українськими, з великою участю вірних почалися Акафістом з Панахидою у п'ятницю, 4-го травня у похороннім заведенні католицьких погребників Бесс-Кольскі і Комбс. Відправи проводив парох української католицької церкви Успення Пресвятої Діви Марії в Маямі о. Стефан Зарічний при співучасті колишнього пароха у Маямі о. совітника Ришарда Семенюка.

Він також виголосив проповідь та склав кондоленції всій його опечаленій родині.

Православну українську громаду на Панахиді репрезентував отець д-р Степан Біляк.

Після відправи від громадянства, а зокрема від Відділу Української Координаційної Ради, що ним є Об'єднані Українсько-Американські Організації в Маямі, в яких покійний був головою, коротке і змістовне посмертне слово виголосила Ірина Ракуш, голова місцевого 17-го Відділу Союзу Українок і заступниця Тараса Максимовича в Об'єднаних Організаціях.

Прощаючи Т. Максимовича від всієї української громади у Маямі, вона підійшла до домовин і перед покійним зложила глибокий поклін. Враження було дуже зворушливе.

Багато з присутніх прослезилися, а було їх так багато, що вони не вміщувалися в похоронній каплиці і значна їх кількість стояла в почекальні.

З прощальним словом виступив головний предсідник УНС д-р Іван Флис і від імени Головного уряду УНС схарактеризував покійного як одного з активних діячів і головного радного УНСоюзу.

Наступного дня, в суботу, 5-го травня, похоронні відправи відслужено у парохіяльній церкві Успення Пречистої Діви Марії.

На відправах були представники різних організацій Маямі — від міста і стейту, повіту Дейд, повітової шкільної ради, стейтової репрезентації Демократичної партії, ветеранів і українських танцюристів в Маямі у народних строях.

До церкви внесено тіло в асисті численного духовенства. Головним служителем був отець парох С. Зарічний, а з ним також колишній парох о. Р. Семенюк і ще три священики з Підкарпатської церкви св. Василія у Маямі.

Під час Служби Божої прощальну проповідь виголосив по-українськи о. С. Зарічний, а відтак о. Р. Семенюк по-англійськи.

По Панахиді і „послідному цілуванні" українські танцюристи в Маямі складали по одній білій рожі на домовину покійного. Відтак домовину вложено у караван, і колона авт довжиною одної милі і в супроводі поліції вирушила у напрямі на католицький цвинтар „Аур Леді оф Мерсі".

В часі цвинтарних похоронних обрядів делегація американських ветеранів вручила вдові покійного Анні Максимович американський прапор.

Після закінчення похоронних відправ присутні переїхали до Українсько-американського клюбу в Маямі, де Т. Максимович у різні каденції був його президентом, а батько покійного був колись одним з основників клюбу.

У вщерть виповненому клюбі, в якому зібралося близько 350 осіб, відбулася тризна, яку молитвою розпочав диякон Р. Гарвас. Під час тризни основну промову виголосив Микола Ракуш, який у різні роки також був там головою і також дуже причинився до його розбудови. У своєму слові він розповів про діяльність Т. Максимовича у Маямі. Зокрема М. Ракуш підкреслив працю покійного з молоддю, прищеплюючи їм любов до навчання і плекання українського народного танку, а також церковно-хорового мистецтва.

Одним із промовців був д-р Мирон Куропась, який по-англійськи говорив від імени Головного Уряду Українського Народного Союзу. Він підкреслив заслуги покійного не тільки у Союзовому, але й у загально-громадському та політично-державному аспекті, і то все під кутом українських потреб.

Відтак мав слово д-р Юрій Цегельський, колишній заступник Об'єднаних Українсько-американських організацій у Маямі як Відділу УАКРади. У заступстві покійного і з його доручення він брав участь у конвенціях тієї Ради.

Він, зокрема, розповів про діяльність покійного у державно-політичній ділянці і то як досвідченого політика. Саме його політична діяльність як чільного демократа у самому стейтовому проводі тої партії завжди велися під кутом українського інтересу. Він зміг у справі конгресової резолюції відносно голоду в Україні в 1932-1933 роках приєднати голоси всіх конгресменів із Фльориди, а також із сусідніх стейтів. Можливо, що без тих голосів та резолюція могла б і не пройти.

Перефразовуючи євангельську сентенцію, що „без Нього нічого не сталося, що сталося", він сказав про покійного Тараса Максимовича, що в Маямі „без нього нічого не діялося з того, що діялося", а зокрема ще в українському Маямі, яке у свою історію, кажучи словами поета, „увійде з його духа печаттю".

Останнім виступив президент юнії учителів Мурай Сісселмен, який попрощав покійного від всіх його співпрацівників-учителів.

Від родини всім зложила подяку дочка Дана Максимовичівна. На її руки, так як було заповіджено, згідно з останньою волею покійного, зложено пожертви на утримання і консервацію клюбу.

Церемоніями на Панахиді, а особливо також в часі тризни, уміло і достойно проводив Роман Швед.

Юрій Цегельський

КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР

Емлентон, Па. — Тут, на оселі Всіх Святих української православної церкви від неділі 12-го до неділі 26-го серпня, відбуватиметься кобзарський табір, який спонзорують: Українська Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка, Товариство Українських Бандуристів та Школа Бандури ім. Г. Китастого. До табору прийматимуться всі діти старше 12-ти років. Ціна побуту в таборі — 305 дол. Анкети та ближчі інформації можна отримати пишучи до: д-р Ігор Махлай, 1893 W. Royalton Rd. Broadview Hts., Ohio 44147, tel.: (216) 582-1051.

Зголошення прийматимуться до 12-го липня.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

КОМУНІКАТ СКВУ

У „Спортивній Газеті" 22-го березня появився проєкт Статуту Олімпійського Комітету України. Проєкт статуту склала робоча група з представників Держкомспорту УРСР, спортивних організацій, товариств і преси. Імен членів складу робочої групи не подано.

Робоча група закликає до дискусії над проєктом статуту.

Позитивне явище, що в Україні державні апаратники рішили розглянути справу Олімпійського Комітету України. На жаль, позитиви на цьому і кінчаються.

Впродовж останнього року в Україні були апелі від одиниць, спортивних організацій і навіть статут Руху закликає до створення незалежного Українського Олімпійського Комітету і евентуальної самостійної участи України в міжнародних спортивних змаганнях та Олімпійських іграх. 20-го лютого ц. р. новозорганізована ініціятивна група за Створення Національного Олімпійського Комітету України у відкритому зверненні до української діяспори підкреслює, що ця справа розпочата для того, „щоб Україна насправді стала суверенною і незалежною державою".

Місяць пізніше появився підготовлений партійними апаратниками статут Олімпійського Комітету України. Цей статут заперечує усі вищезгадані старання самостійної участи України в міжнародних спортивних іграх. Комітет є український і олімпійський лише в імені. Із уривку статті 2 із цього статуту: „У співробітництві з республіканськими спортивними федераціями, Держкомспортом УРСР та іншими спортивними організаціями сприяти підготовці спортсменів республіки для участі в Олімпійських іграх та справедливому відборі їх, у відповідності зі спортивними критеріями, до складу олімпійської збірної СРСР".

Виявляється, що робоча група, котра підготовила цей статут, не зацікавлена самостійною участю України на Олімпійських іграх. Чому вона тоді пропонує створення Українського Олімпійського Комітету? Нащо Український Олімпійський Комітет, якщо він підготовляє українських змагунів до збірної СССР, а не до самостійної участи України в спорті?

Робоча група повинна передусім простудіювати статут Міжнародного Олімпійського Комітету і зрозуміти, що головна ціль створення національних олімпійських комітетів є для того, щоб країна брала участь в Олімпійських іграх. Пощо тоді пропагувати олімпійський ідеал, коли країна не може брати участи в Олімпіяді?

Можна підозрівати, що проєкт статуту поданий, щоб відтягнути увагу від тих старань, котрі закликають до самостійної участи України в спортивних іграх і тим створити замішання в українському народі. В той сам час створення цього Олімпійського Комітету України частинно замасковує експлуатацію українського змагуна в очах української діяспори та світової публіки.

Світовий Конгрес Вільних Українців закликає українців в Україні і в діяспорі зрозуміти ту різницю. Бажання українського народу і української діяспори є самостійна участь України в міжнародних спортивних іграх та Олімпіяді. Не зважаючи на перешкоди, до тієї мети і треба стреміти.

В. Соколик,
голова Олімпійської Комісії СКВУ

Домагаються створити НОК України

„Вважаю запропонований проєкт „Статуту" непридатним для нашої республіки, жителі якої чекають на створення зовсім іншого ОКУ, незалежного від центру і такого, який буде рівноправним членом МОК. Гадаю, що найближчим часом такі проєкти-близнюки з'являться і в інших республіках, узаконивши їхнє безправне становище в спорті".

С. Ключихін,
Київ.

„Не бачу в проекті жодної статті, в якій би йшлося, що ОКУ має намір вступити до МОКу і виставляти власні команди на Олімпійські ігри. Чому ОКУ повинен готувати спортсменів до збірних НОК СРСР, а ті, у свою чергу, за перемоги таких спортсменів на Іграх отримують валюту на свій рахунок, а не на рахунок ОКУ?

Нам не потрібна організація, яка б підкопувала вкрай злиденну економіку республіки. А якщо і створювати, то таку організацію, яка б хоч із часом могла б не тільки існувати на принципах самокупності, а ще й допомагати державі"...

В. Литвинець,
Івано-Франківськ

„Вважаю, що створення Олімпійського Комітету України — справа вистраждана і довгоочікувана. Тому не слід у статтях 2, 5, 12 підкреслювати свою незалежність від МОК і НОК СРСР. Далі на підставі Закону про державність української мови, уся документація ОКУ повинна вестися українською мовою. Цією ж мовою повинна бути оформлена і вся символіка. В цілому ж проект Статуту підтримую і бажаю робочій групі не зупинятися перед будь-якими трудноощами".

В. Новгородський,
Львів

„Шановні добродії, надрукуйте, будь ласка, Олімпійську Хартію в „Спортивній газеті", щоб полегшити всім обговорення запропонованого статуту ОКУ. Запропонований статут не затверджує самостійнодті ОКУ, а Україна, на моє глибоке переконання, повинна мати власну олімпійську збірну. I ст. 2 (останній абзац) додати: проводити відкриті чемпіонати України з цих видів спорту, виступати на Іграх і міжнародних змаганнях окремими збірними. II ст. 3 до другого абзацу додати „гімн" та „інформаційний бюлетень" В IV розділі ввести статтю про те, що „робочою мовою ОКУ є українська мова".

В. Кобзар,
Дніпропетровськ

Ці листи були надруковані в київській „Спортивній газеті" в числах з 5 і 12 травня ц. р.

Як пише Л. Радченко в своїй статті „Ближче до теми" („С. Г.", 5 травня ц. р.): „...усі пропозиції уважно вивчають всі, тож будь-яка вдала ініціятива знаходить своє відображення в остаточній редакції статуту, що буде запропонований конференції засновників ОК України. Її ж передбачено скликати у червні".

ПОдав от

